

[Undervisningsministeren]

dem, som uddannelsessystemet på et givet tidspunkt er i stand til at opfylde.

I Sverige gør man det, at man siger: vi tilbyder dem valget mellem 6 uddannelsespladser. Det kan jeg også tilbyde. Det er bare ikke altid lige de pladser, man helst vil have, og det problem er jo uløseligt. Hvad det drejer sig om, er slet og ret at få nogle flere pladser, så er der flere, der kan få det, de helst vil have, og det behøver man ikke at kalde garanti. For så vidt har vi garanti i dag.

Hvad den anden del af ungdomsgarantien angår, altså dette med, at hvis de ikke vil have de ledige uddannelsespladser, som der altid vil være, og som der også er i Danmark i dag i tusindvis, skal de have et arbejde. Den del af det er jo stærkt problematisk, og det kæmper den svenske socialdemokratiske undervisningsminister med for tiden. For hvad er det egentlig, man vil? Er det arbejdslejligheder, man vil lave? Min svenske kollega bliver for tiden angrebet voldsomt for disse ungdomslag, som man er ved at arbejde med i Sverige. Det er lettere sagt end gjort. Det er jo også derfor, vi aldrig under den tidligere regerings tid fik et helt præcist forslag, som sagde, hvordan det egentlig skulle lade sig gøre. Jeg kan oplyse fra det sidste møde mellem de nordiske undervisningsministre, at i de andre nordiske lande er man på vild flugt bort fra enhver brug af begrebet ungdomsgaranti. Der har man nemlig prøvet det.

Knud Lind (FP):

I statsministerens åbningstale den 4. oktober 1983 sagde han:

»Hensynet til betalingsbalancen og behovet for at nedbringe underskuddet på statsfinanserne gør det nødvendigt, at vi fortsat fører en stram finanspolitik.«

Det var smukke ord fra statsministerens mund, men de holder desværre ikke for en nærmere prøvelse. Må jeg have lov til at spørge statsministeren og finansministeren, om det, at man kun nedbringer underskuddet på statsbudgettet fra 60 mia kr. til 58½ mia kr., er det, regeringen forstår ved en stram finanspolitik. Det er ikke det, fremskridtspartiet forstår ved en stram finanspolitik.

Det radikale venstre har sandelig sat sit uheldige præg på statsfinanserne, selv om hr.

Niels Helveg Petersen altid taler så pænt om nødvendigheden af en økonomisk sanering.

Statsministeren sagde også i sin åbningstale:

»Det er en strukturel svaghed ved dansk økonomi, at fremstillingssektoren er for lille i forhold til den offentlige sektor. Derfor er det nødvendigt fortsat at formindske statens underskud; det er en forudsætning for yderligere rentefald. En stigning i skattetrykket ville uundgåeligt lægge hindringer i vejen for den indkomstpøolitik, som skal forbedre vore arbejdspladseres konkurrenceevne.

Derfor må udgiftspolitikken tilrettelægges således, at vi sikrer, at den offentlige sektor tilpasses de samfundsøkonomiske muligheder. Det er regeringens mål år for år at reducere underskuddet på statsfinanserne.«

Fra 1982 til 1983 er der ansat 13.000 flere i den offentlige sektor. Er 13.000 flere i den offentlige sektor i 1982-83 den måde, regeringen år efter år vil reducere underskuddet på? Jeg spørger blot.

Det vigtigste i statsministerens åbningstale den 4. oktober i år var imidlertid den lille korte bemærkning, jeg citerer her. Statsministeren sagde:

»Jeg tror, det værste af alt ville være at give op på halvvejen.«

Jeg gentager: det værste af alt ville være at give op på halvvejen.

Det er kun to måneder siden, at statsministerens løfterige ord lod – eller sagt på en anden måde med folketings nye tidstabel: det er cirka 3-4 raketdebaters siden.

De pæne ord fra åbningstalen er sandelig gjort til skamme, da statsministeren blev grebet af valgpsykosen: nu skulle der høstes. Valgfeberen hos statsministeren steg faktisk i takt med galluptallene. Valget blev i realiteten udskrevet, da regeringen indgik det ulyksalige forlig med de radikale helt uden om fremskridtspartiet. Statsministeren bekendte ganske vist først rigtig kulør den 13. december kl. 23.20 i den sene TV-Avis, hvor statsministeren for alvor viste sin arrogance og kort meddelte, at der ikke var mere at forhandle om, og at det var enten ja eller nej til finansloven.

Statsministeren glemte, at der slet ikke havde været nogen realitetsforhandlinger med fremskridtspartiet. Man undskyldte sig med, at fremskridtspartiets forhandlingsudspil var ganske urealistisk, og derfor blev der